

Långfredagens kvällsgudstjänst

Betraktelse, 6 april, 2012

Matteusserien

De tolv har skingrats, när herden slogs sprang de för livet som skräckslagna får. Bara Johannes, den yngste, vågade vara med vid själva korsfästelsen.

Nu är Jesus död, allt tycks vara förlorat. Den man som lärjungarna levte tillsammans med under tre år, som de trott och hoppats på, ja som de satsat sina liv på, finns inte mer. Han dog en förbrytares död. Lärjungarnas förtvivlan måste vara bottenlös.

Deras rädsla för att även de ska råka illa ut av romarna drev dem till att låsa in sig i ett rum. Där satt de och hukade i mörkret bittert rannsakande sig själva över hur de kunnat ta så miste.

Men i detta läge så är det andra som träder fram. Josef från Arimataia, en rik man och dessutom medlem av det stora rådet. Han har inte nämnts tidigare, men Johannes låter oss veta att han var lärjunge till Jesus fast i hemlighet, av rädsla för judarna. Förmodligen satt han med när Jesus förhördes och dömdes till döden. Hur långt vågade han gå för att försvara Jesus? Hur mycket vågade han visa sina sympatier för honom. Förmodligen vågade han inte så mycket. Josef från Arimataia var ingen modig person.

Och nu är katastrofen ett faktum. Jesus avrättas och är död. Nu borde Josef tacka sig själv för sin försiktighet. Vilken tur att han inte röjt sin tro på Jesus, nu när allt ändå är förlorat, nu slipper han stå där med skammen över att han trott på fel person.

Men vad gör han? Den ängslige Josef, som alltid varit så rädd för vad andra ska tycka, han går med bestämda steg raka vägen till Pilatus. I hela sitt liv har han förbannat sin feghet och han har kommit till en punkt där han inte längre orkar leva med denna bild av sig själv.

Nu har han bestämt sig, det han inte vågade göra för Jesus medan han levde, det tänker han nu göra när han är död. Han vågade inte försvara Jesus liv, men han kan i alla fall se till att han får en värdig begravning. Kosta vad det kosta ville, även om alla skulle förstå var hans hemliga sympatier hela tiden legat.

Och så finns det kvinnorna. Maria från Magdala, och den andra Maria. De andra evangelierna talar om ytterligare två kvinnor. De modiga männen springer som yra höns, men kvinnorna är med hela tiden. De är med under hans vandring till Golgata, de är med under hans korsfästelse och de är med nu, vid hans begravning. Mitt i all förtvivlan så lyckas de samla sig och göra det som måste göras. De sviker inte Jesus, även om de inte kan göra något för att stoppa det som händer så gör de det som de kan.

De är närvarande. De finns med. Jesus slapp dö omgiven enbart av fiender. När han från korset såg ner på den samlande hopen så såg han mitt bland alla hatiska ansikten även kärleksfulla ansikten, som led med honom.

Kvinnorna hjälper till med den hastiga begravningen. Den praktiska sysslan skingrar tankarna för stunden. De hinner inte smörja kroppen som var brukligt men de säger till varandra att vi kan gå hit igen efter sabbaten och avsluta begravningen.

Ändå hade ju Jesus sagt att han skulle uppstå på tredje dagen. Men ironiskt nog så var det bara hans fiender, översteprästerna och fariséerna, som kom ihåg detta. Så blir det de som blir de första som förkunnar evangeliet att han ska uppstå efter hans död. De går till Pilatus och begär att graven ska bevakas så att hans lärjungar inte själ kroppen och hittar på uppståndelsen. Om de hade kunnat se de skräckslagna lärjungarna så hade de förmodligen inte brytt sig om det. Tanken att de överhuvudtaget skulle komma på den tanken är direkt löjeväckande.

Så fick Jesus fiender gå Guds ärende. Genom att graven fick en sådan sträng bevakning så blev det väldigt svårt att hävda efteråt att lärjungarna skulle ha stulit kroppen.

Nu vilar Jesus i graven. Segern är vunnen, men än så länge är det bara de döda i dödsriket som fått reda på det. Där är Jesus nu i full gång med att proklamera sin seger över synd och ondska.

Hans lidande är slut. Han får vila ut efter kampen.